

ĐỨC TIN VÀ TÍNH NHÂN NHỤC CỦA PHỤ NỮ DI DÂN

Ngày còn nhỏ, tôi rất sợ nhà thương. Nguyên ý nghĩ về hình ảnh mũi kim đâm vào da thịt đủ làm tôi rợn tóc gáy. Rồi khi trông thấy cảnh người bệnh nằm trên giường với đủ thứ máy móc và dây nhợ chằng chịt chung quanh, chẳng những làm tôi khiếp sợ mà còn khiến tôi như mất hết nhuệ khí. Thiên chức Linh Mục tôi nhận lãnh - Hồng Ân trọng đại đến từ THIÊN CHÚA - không giải thoát tôi khỏi nỗi lo sợ trẻ con này.

Và định mệnh trở trêu. **Tôi được chỉ định trông coi giáo xứ Thánh Anrê ở Tseung-Kwan-O bên Hồng-Kông.** Tại đây, mục vụ thường xuyên là thăm viếng các bệnh nhân và đáp lời họ kêu cầu đến ban các Bí Tích sau cùng cho họ. Nhiệm vụ mới ghi khúc quanh trong cuộc đời tôi. Chỉ vồn vện 3 tháng, tôi thăm viếng rất nhiều bệnh nhân nơi hai nhà thương nằm trong khu phố Tseung-Kwan-O.

Tôi trải qua nhiều kinh nghiệm khác nhau: an ủi ít nhưng đau thương thì nhiều. Tôi sống tâm tình khắc khoải âu sầu khi ban Phép Xức dầu cho một bệnh nhân gần sinh thì. Tôi nếm mùi cay đắng thất vọng khi toàn thể họ hàng nhất mực từ chối, không muốn một người thân đang nằm ở phòng "hồi sinh" lãnh nhận bí tích Xức Dầu. Đối với họ, "Xức Dầu" tức là chuẩn bị chết!

Tôi không bao giờ quên cuộc gặp gỡ với cụ bà 97 tuổi. Cụ yếu đến độ chỉ nằm yên với đôi mắt khép chặt.. Nhưng cụ lại tỉnh hẳn khi nghe tin có Linh Mục đến thăm. Cụ còn cố gắng vượt mức ngồi dậy đưa tay cho tôi bắt rồi thăm thì cầu nguyện chung với tôi.

Ngoài ra có cuộc gặp gỡ làm tôi ghi nhớ mãi. Hôm ấy tôi đến thăm Soida nơi nhà thương Chai Wan. Soida là phụ nữ di dân trẻ Sri-Lanka giúp việc ông chủ Hồng Kông.

Khi bước vào phòng, tôi thoáng trông thấy bệnh nhân nằm ở cuối, quay mặt vào tường. Tôi tiến lại gần cất tiếng chào và tự giới thiệu:

- Tôi là Linh Mục Công Giáo. Tôi đến thăm và mang Mình Thánh Chúa cho cô.

Soida mỉm cười lễ độ đáp:

- Con kính chào Cha.

Xong, cô mời tôi lấy ghế ngồi xuống cạnh giường cô. Chúng tôi trao đổi chuyện trò trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ.

Năm 1996 Soida đến Hồng-Kông tìm việc làm lúc mới 20 tuổi. Tháng 11 năm 2002, Soida bị té trọng thương nơi đầu khi lau cửa sổ nhà ông chủ. Thấy mình không khoẻ, Soida xin chủ cho đi gặp bác sĩ, nhưng ông chủ nhất mực từ chối. Hai tuần sau, Soida đành xin nghỉ không lương, vì cô bị đau đầu kinh khủng và bị chóng mặt liên miên. Vì tình trạng sức khoẻ mỗi ngày một tồi tệ hơn, ông chủ Hồng Kông buộc cô phải tự xin nghỉ việc và trở về Sri-Lanka. Nhưng Soida từ chối, vì các bạn đồng hương cô nhấn nhủ rằng: nếu cô làm như thế, tức khắc ông chủ lợi dụng tình thế và cô sẽ bị mất hết quyền hưởng lương bổng cũng như phải trả mọi chi phí thuốc men và nhà thương.

Trong thời gian này, sức khoẻ Soida trầm trọng thêm. Ông chủ bắt buộc cho cô nghỉ việc. Nhờ bạn bè giúp đỡ, Soida được nhận vào nhà thương chữa trị và đem nội vụ ra tòa án Lao Động. Soida thắng kiện. Ông chủ đành trang trải chi phí nơi nhà thương cũng như hoàn lại mọi đồng lương mà Soida có quyền hưởng.

Khi tôi đứng lên chào từ biệt, Soida nhã nhặn cảm ơn và nói:

- Nhờ Cha đến thăm, con cảm thấy mình bớt cô đơn và một ngày nằm nhà thương như rút ngắn lại. Trước đây con tự nhủ: làm thế nào để trải qua một ngày mà không bị buồn chán? Giờ đây con cảm thấy mình có thể vượt qua giai đoạn thử thách.

Tôi không biết điều gì xảy ra sau đó cho Soida, vì hai ngày sau, cô lên đường trở lại quê hương. Riêng đối với tôi, cuộc gặp gỡ với Soida là một hồng ân. Lòng can đảm chấp nhận tình huống đáng thương, sự nhiệt tình khi phải đương đầu với khó khăn gần như không thể vượt qua nổi và nét cương nghị không buông xuôi trước thất bại của cô Soida gây ấn tượng mạnh nơi tôi.

Nhưng nhất là, Đức Tin vững mạnh cùng ý chí sống còn của Soida khuyến khích tôi rất nhiều. Tôi cảm tạ THIÊN CHÚA Quan Phòng cho tôi dịp gặp gỡ cô. Soida cũng tin tưởng chắc chắn chính THIÊN CHÚA sai tôi đến gặp cô.

(Linh Mục Eugene Arco, dòng Khiết Tâm Đức Mẹ (Scheut), truyền giáo tại Hồng Kông).

(“Cronica CICM” n.4, Mai/2003, trang 108-110).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt